

Ed

Gisteren in een vertraagde trein van Den Haag naar Brussel: Ed Vreeke. Of was het hem nou niet? Ik zat schuin achter hem en kon hem alleen en profiel bekijken. Woest blond haar, tanige trekken, scherpe geprononceerde kin (een beetje die van Undertones zanger Fergal Sharky). Ed of net Ed? Het is zeker tien jaar geleden dat ik hem voor het laatst zag. En daarvoor was het ook al weer bijna even lang geleden. En dat terwijl we tussen 1982 en 1988 zowat elke dag bij elkaar zaten. In het grote huis aan de Paterstraat (dat zijn vader voor hem huurde), bij Tooten of in de Spoel. Hij was een van de centrale figuren van onze Tilburgse rebellenclub. De zachtmoedigste 'dear devil' die ik ooit kende. Sprong zomaar van een balkon drie hoog om zich dan met een sprong wijdbeens en wijdarms in de ruimte tussen twee huisgevels te klemmen en vervolgens een meter of zeven naar beneden te klauteren. Of toen we, toch op zijn minst dronken, met Patries' Citroën Mehari om 4.00 's nachts vanuit Nijmegen terug reden en Ed mij ineens het stuur overdroeg terwijl hij zelf, bij een vaartje van rond de honderd, met zijn grote tanige lijf vanuit zijn autostoel via het zijraam op de motorkap kroop om er de losgeschoten rubbers aan de voorkant vast te zetten. En toen al rijdend weer terugkroop. Die Ed.

Hij is nu met een Canadese getrouwd (de directeur van Artsen zonder Grenzen in Nederland) en zelf werkte hij lange tijd in Afrika voor de Verenigde Naties, later voor Artsen zonder grenzen. Echt een beetje een held. Het soort mens dat echt is gaan doen waarin hij geloofde. Een no-bullshit-altruïst. Maar, was ie het nou? De hele coupé zat tjokvol, ook de plek naast hem was bezet. Wat te doen? Psssttt Ed! Zoiets, maar stel nou dat het hem niet was. Het was per slot van rekening wel een stiltecoupé waarin we zaten. Een bewaakte want een mevrouw had bij een bellende mijnheer al verhaal gehaald. Langs wandelen en heel nadrukkelijk kijken? Ed?? Lastig, want mogelijke Ed zat diep in zijn laptop gedoken. Laf niks doen? Even knikken bij het uitstappen. Hé. En dan in het voorbijgaan, bij wijze van terloopse doodkus zeggen dat we snel een keer af zouden moeten spreken om elkaar vervolgens nooit meer te zien. Gelukkig was de vertraging ernstig en langdurig (het had de vorige dag gesneeuwd). Gepraat, jawel. Hij had nog altijd die merkwaardige zachte stem en verder leek alleen zijn jas wat ouder geworden. Hijzelf niets veranderd. Bijzonder voor iemand die al jarenlang meer dan vijf maanden per jaar in Midden-Afrika woont.